

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. P. Ch.**
státní příslušností Vietnamská socialistická republika
bytem v ČR: J.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019 č.j. CPR-23002-3/ČJ-2018-930310-V261

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 16. 6. 2018 č.j. KRPA-239642-55/ČJ-2016-000022. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku.
2. Žalobce v žalobě namítal, že správními orgány byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, že nebyly zjištěny všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, což mělo vést ke zmatečnosti celého rozhodnutí i jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nepřezkoumatelnosti. Žalovaný se podle žalobce nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami brojícími proti přiměřenosti rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce podotkl, že se na území České republiky nacházel nelegálně pouze den po skončení jeho schengenského víza, kdy z jeho počínání je patrné, že učinil vše, co bylo v jeho silách k legalizaci pobytu. Ihned poté, co mu skončila platnost víza, se dostavil ke správnímu orgánu, aby jeho situaci řešil, tzn. dobrovolně se dostavil k odboru cizinecké policie, která však nikterak nezohlednila situaci v jeho domovském státu ani skutečnost, že se nacházel na území pouze několik hodin a že poskytnul správnímu orgánu maximální součinnost. Žalobce rovněž odkázal na tři rozhodnutí žalovaného (vydaná dle žalobce v obdobných věcech) ze dne 4. 7. 2017 č.j. CPR-11801-2/ČJ-2017-930310-V240, ze dne 14. 6. 2017 č.j. CPR-12024-4/ČJ-2017-930310-V238 a ze dne 2. 3. 2017 č.j. CPR-29750-3/ČJ-2016-930310-V240 s tím, že žalovaný se zcela odchýlil od běžné praxe (neboť odkazovanými rozhodnutími žalovaného měla být řízení o správním vyhoštění vždy zastavena), čímž porušil zásadu legitimního očekávání a způsobil tak nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí. Žalobce vytknul žalovanému, že měl zohlednit kupříkladu délku (byť nelegálního) pobytu na území, žalobcovu integraci do majoritní společnosti a vypořádat se s otázkou, zda žalobce má v zemi původu alespoň bazální sociální či jiné zázemí. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl, že má naprosto minimální zázemí v zemi původu a správní orgán naprosto účelově zlehčoval integraci žalobce na území. Nijak nehodnotil, že žalobce žije na území celých 16 let, přičemž v zemi původu žil pouze do svých 15 let, tedy celou polovinu života žije na území České republiky, kde má rovněž svého otce a sourozence, se kterými žije ve společné domácnosti, přičemž ve Vietnamu má pouze matku, se kterou je v minimálním kontaktu. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č.j. 3 Azs 240/2014-35, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, s tím, že pokud jsou dány důvody pro zastavení a správní orgán správní řízení z tohoto důvodu zastaví a zároveň nedojde k dalším změnám (kromě opětovně nelegálního pobytu), není na místě rozhodnout jinak než řízení opětovně zastavit ze stejných důvodů; podle žalobce lze tento rozsudek jednoznačně aplikovat na jeho případ, na základě čehož je rozhodnutí zcela jednoznačně nezákonné právě vzhledem k chybnému posouzení zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 20. 5. 2019 žalovaný omluvil svoji neúčast, žalobce se bez omluvy nedostavil.
5. Správní spis pak obsahuje především následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 22. 6. 2016 č.j. KRPA-239642-1/ČJ-2016-000022, opis z evidence rejstříků fyzických osob žalobce ze dne 22. 6. 2016, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 22. 6. 2016 č.j. KRPA-239642/ČJ-2016-000022, protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku žalobce ze dne 22. 6. 2016 č.j. KRPA-239642/ČJ-2016-000022, sdělení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 7. 2016 č.j. MV-103303-2/OAM-2016, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 4. 2015 č.j. OAM-2545-11/ZR-2014, rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 4. 2014 sp. zn. 39 T 193/2013, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze

dne 7. 8. 2016 č. ZS31058, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 11. 2016 č.j. KRPA-239642-37/ČJ-2016-000022, odvolání žalobce ze dne 23. 11. 2016 a doplnění odvolání ze dne 2. 12. 2016, rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2017 č.j. CPR-30633-5/ČJ-2016-930310-V261, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 6. 2018 č.j. KRPA-239642-55/ČJ-2016-000022, odvolání žalobce ze dne 22. 6. 2018 a doplnění odvolání ze dne 16. 7. 2018, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2019 č.j. CPR-23002-3/ČJ-2018-930310-V261.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce na území České republiky pobýval od 20. 9. 2002 na základě povolení k trvalému pobytu. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 4. 4. 2014 sp. zn. 39 T 193/2013 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 221/2014 (v právní moci ode dne 26. 6. 2014) byl žalobce uznán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků; podle § 56 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku byl žalobce pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl žalobci uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to 8,85 g pervitinu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 4. 2015 č.j. OAM-2545-11/ZR-2014 byla zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 5. 5. 2015 (žalobci doručeno do věznice v obci Bělušice). Poté, co byl žalobce dne 20. 5. 2016 podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, byla žalobci výjezdním příkazem stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky. Dne 22. 6. 2016 se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil žalobce za účelem vydání víza. Prokázal se výjezdním příkazem č. x platným od 23. 5. 2016 do 21. 6. 2016 vydaným v cestovním pase č. x. Lustrací bylo zjištěno, že nemá žádné povolení opravňující jej k pobytu na území České republiky, protože byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Správní orgán prvního stupně dne 22. 6. 2016 zahájil s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Při výslechu dne 22. 6. 2016 žalobce správnímu orgánu prvního stupně mimo jiné uvedl, že poprvé přicestoval do České republiky v roce 2002, naposledy v roce 2011, přicestoval z Vietnamu, byl tam na dovolené asi 6 měsíců. Přicestoval sem za rodinou. Neví o žádné žádosti o pobytové oprávnění. Poté, co byl propuštěn z vězení, kde byl za výrobu drog, dne 23. 5. 2016 zjistil, že jeho pobyt byl zrušen. Je si plně vědom svého neoprávněného pobytu i následků. Je svobodný, děti nemá. Má zde otce, pomáhá mu při podnikání, otec mu poskytuje ubytování. Na adrese M. n., J., bydlí společně s celou rodinou, s otcem (nar. ...), bratrem (nar. ...) a třemi sestrami (nar. ..., ... a ...). Žalobce v České republice nevlastní byt ani žádný majetek. Má finanční prostředky na další pobyt a vycestování. Je zdravý, nemá žádné zdravotní potíže. V České republice má již uvedené příbuzné, kteří s ním bydlí. Matka již zemřela. V České republice není osoba, vůči níž má vyživovací povinnosti nebo ji má v péči. Má zde otce a sourozence, bratr (nar. ...) a sestra (nar. ...) mají české občanství. K České republice nemá žádné vazby, závazky nebo pohledávky. Ve Vietnamu nic nemá. Po dobu dovolené tam byl jako turista, pobýval

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

po ubytovnách, jezdil po Vietnamu. V České republice nemá kulturní nebo společenské vazby. Ve Vietnamu nemá majetek. V České republice páchal trestnou činnost – výroba drog. Dříve užíval pervitin, v současné době již neužívá návykové látky. Ve vycestování mu brání to, že zde má rodinu. Ve Vietnamu nemá nikoho. V Česku žije od 14 let, celé svoje mládí zde vyrůstal.

8. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 8. 2016 č. ZS31058 vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky je možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 11. 2016 č.j. KRPA-239642-37/ČJ-2016-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie v délce jednoho roku. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 4. 2017 č.j. CPR-30633-5/ČJ-2016-930310-V261 a věc byla vrácena správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 6. 2018 č.j. KRPA-239642-55/ČJ-2016-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, v délce jednoho roku; současně bylo dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a toto rozhodnutí potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 4. 2019 č.j. CPR-23002-3/ČJ-2018-930310-V261.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
11. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Pokud jde o žalobcovu námitku o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, soud k této velmi obecné námitce uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav, přičemž podrobně uvedli své právní úvahy učiněné na základě tohoto skutkového stavu (proto jejich rozhodnutí nelze považovat ani za nepřezkoumatelná). Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, soud se touto námitkou blíže nezabýval.

14. Co se týče otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, jakož i otázky dopadu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života, tyto otázky správní orgány dle závěru soudu posoudily správně. K tomu lze odkázat na s. 4-6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně: „*Správní orgán opakovaně zdůrazňuje, že Váš pobyt Vám byl zrušen na základě Vaší trestné činnosti a rovněž správní řízení bylo zahájeno na základě skutečnosti, že jste v době platnosti výjezdního příkazu nevycestoval z území České republiky. Tedy Vy sám jste se přičinil o to, že Vám byl zrušen pobyt, a navíc jste svým neoprávněným pobytem vyvolal řízení o správním vyhoštění. Jinými slovy sám jste položil základ k tomu, že Vaše vazby navázané na území České republiky budou přetrhány. Správní orgán žádným způsobem nepřehlédl Vaše rodinné vazby, tedy to, že žijete na území spolu s Vašimi rodinnými příslušníky. Rovněž správní orgán žádným způsobem nevyvrací skutečnost, že Vaši rodinní příslušníci by jistě ve svých výpovědích uvedli, že Vaše vyhoštění bude nepřiměřené, a správní orgán to žádným způsobem nevyvrací. Nicméně nelze tolerovat skutečnost, že se na území dopouštíte trestné činnosti a nerespektujete rozhodnutí správních orgánů.... Dále správní orgán uvádí, že dle Vašich slov jste pobýval v roce 2011 mimo území České republiky po dobu 6 měsíců. V této době byly Vaše rodinné a soukromé vazby svým způsobem také přetrhány nebo minimálně jste tyto vazby udržoval na dálku. Z tohoto správní orgán usuzuje, že tomu může být i v případě uložení rozhodnutí o správním vyhoštění. Kdy po uplynutí tohoto opatření můžete požádat o povolení k pobytu a opět přicestovat do České republiky. Správní orgán tedy konstatuje, že tímto rozhodnutím budou zasaženy Vaše vazby navázané k území České republiky, avšak dle názoru správního orgánu nebudou tyto vazby k povaze Vašeho jednání zasaženy nepřiměřeně.... Z obsahu spisového materiálu totiž vyplývá, že nejste ve věku seniora, přičemž Váš zdravotní stav je dobrý. Jste dospělou osobou, která je samostatná, a dokáže se o sebe sama postarat. Správní orgán je přesvědčen o tom, že jste měl dostatek příležitostí k tomu, abyste po propuštění z výkonu trestu vycestoval z území České republiky. Z Vašeho jednání však není patrná ani nejmenší snaha na základě rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu vycestovat z území České republiky.“ Žalovaný se v napadeném rozhodnutí (viz např. s. 6) s úvahami správního orgánu prvního stupně ztotožnil.*
15. Městský soud v Praze se shora odkazovaným hodnocením provedeným správními orgány souhlasí. Žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti roků za závažnou trestnou činnost a poté, co mu byl zrušen trvalý pobyt na území České republiky a po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody mu byl vydán výjezdní příkaz na dobu 30 dnů, ve stanovené době nevycestoval z území České republiky. Soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že žalobcovo intenzivní protiprávní jednání (spáchání závažného trestného činu a pobyt na území České republiky bez pobytového oprávnění, a to bez snahy o vycestování z území České republiky v souladu s vydaným výjezdním příkazem) převáží nad právem žalobce na zachování soukromého a rodinného života. Žalobce je zdravý, dospělý, svobodný a bezdětný, přičemž jeho rodinným příslušníkům pobývajícím na území České republiky nic nebrání vycestovat za žalobcem do Vietnamu, popř. jej tam navštěvovat, eventuálně udržovat svoje vazby pomocí prostředků komunikace na dálku. Rovněž po skončení doby, na kterou bylo žalobci správní vyhoštění uloženo (jeden rok, tedy jde o dobu relativně nijak dlouhou), žalobce může usilovat o získání pobytového oprávnění na území České republiky. Argumentace žalobce ohledně ztráty vazeb ve Vietnamu dle závěru soudu nemůže obstát, a to už s ohledem na skutečnost, že žalobce v roce 2011 (tedy po 9 letech pobytu v České republice) pobýval po dobu 6 měsíců v zemi svého původu. I kdyby však vazby žalobce na domovský stát byly zpřetrhány, žalobce je relativně mladého věku a nic mu nebrání vybudovat si v zemi původu vazby nové.

16. Pokud jde o žalobcem odkazovanou judikaturu, tato nikterak neodporuje závěru, že dotčení rodinného a soukromého života žalobce je únosné a přiměřené v porovnání s veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky a všech států Evropské unie pobývali pouze cizinci, kteří splňují podmínky vstupu a pobytu v schengenském prostoru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2019 č.j. 2 Azs 210/2017-57: „Zároveň je třeba zdůraznit, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42). Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94).“ Co se týče žalobcem poukazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015 č.j. 3 Azs 240/2014-35, publ. pod č. 3330/2016 Sb. NSS, soud nikterak nezpochybňuje závěr tohoto rozsudku, že otázka posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života cizince není věcí správního uvážení správního orgánu, ale otázkou interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu (soud ostatně tímto způsobem přistupuje k soudnímu přezkumu). Skutkové okolnosti případu projednávaného v tomto žalobcem odkazovaném rozsudku se však zásadně odlišují od nyní posuzované věci, a to už jen proto, že v rozsudku č.j. 3 Azs 240/2014-35 měla žalobkyně na území České republiky děti (a rovněž nebyla v minulosti odsouzena za závažnou trestnou činnost); ze správního spisu pak nevyplývá, že by v minulosti bylo s žalobcem zastaveno správní řízení ve věci správního vyhoštění, jak ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 240/2014-35 naznačoval žalobce. Žalobcem odkazovaná judikatura tak není pro jeho věc případná. Soud s ohledem na vše shora uvedené uzavřel, že správní orgány se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života, jakož i otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zabývaly dostatečně, přičemž soud v jejich postupu neshledal žádné pochybení a s jejich hodnocením se plně ztotožnil.
17. K námitce žalobce ohledně tvrzeného porušení zásady legitimního očekávání (srov. § 2 odst. 4 správního řádu) soud konstatuje, že žalobcem citovaná rozhodnutí (jimiž měla být zastavena řízení ve věcech správního vyhoštění jiných cizinců) nejsou vydaná ve skutkově shodných nebo podobných případech. V žalobcem citovaných pasážích jím odkazovaných rozhodnutí se totiž vždy nachází informace, že se jedná o první porušení právních předpisů ze strany cizince. To však zjevně není případ žalobce, který byl v roce 2014 pravomocně odsouzen k šesti rokům odnětí svobody za zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku (viz výše). Žalobcova věc se tak očividně odlišuje od jím odkazovaných případů, protože z podstaty věci nemohla být porušena zásada legitimního očekávání zakotvená v § 2 odst. 4 správního řádu.
18. Závěrem soud odkazuje na skutečnost, že správní vyhoštění ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval, nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uvedený zákaz pobytu není sankcí, resp. trestem uloženým v trestním řízení, nýbrž správním rozhodnutím, opatřením omezujícím cizince ve svobodě jeho volného pohybu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018 č.j. 8 Azs 164/2017-42). Soud podotýká, že ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při

naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží, či nikoli (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]). V daném případě pak ke splnění podmínek pro uložení správního vyhoštění bezesbytku došlo, přičemž ze shora uvedených důvodů toto opatření není ani nepřiměřené dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ani jím nedochází k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

19. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. května 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně